

Sommeren 1952 på Magerøya.

Nordkapp

for
24 blad

I HONNINGSVÅG STO BARE KIRKA IGJEN.

Honningsvåg og Magerøya

De fleste byene og småstedene i fjordarmer og i innlandet sto slik de hadde stått i årtier før tyskeres invasjon. Her var brygger og kaier, fjøs til dyrene og uthus som rommet redskap for bruk på land og hav, her var butikklokaler og skolehus og hjemmene til voksne og barn.

De første bygdene som ble brent i området var nettopp småstedene folk trodde ville bli spart: 6. november ble Skarsvåg, Sarnes, Kamøyvær, Tufjord

og Gjesvær brent. Nordvågen sto for tur 11. november. 13. november brant Honningsvåg og Storbukt, og her holdt tyskerne på til lillejulaften. I Honningsvåg sto kirken og gravkapellet igjen da tyskerne var ferdig. I Mefjord i Skarsvåg og i Russepollen ved Gjesvær sto kun ett hus igjen, og i fjellet ovenfor Gjesvær hadde tyskerne oversett ei lita hytte.³³ Resten lå igjen som rykende ruinhauger.

Lørdag 14 juni

satte vi vår fot på Magroya

for første gang. Det var grått len dagen, skyene hang lavt og regnet satt løst ~~da~~ da vi gikk i land og forlot vårt kjære skip og hjem i fire dager "Lofoten"

Den siste delen av reisen da vi ~~hadde~~ passerte tømmerfest og Nordkapp, hadde vi ubetruende sovet ude i våre deilige 2.kl. Køyer, fullstendig tapt for verden, sovet som i en røs - på våre "Neptunianer" som ikke bare beskytter en mot søsykens redsel, men som samtidig overlater en til Morpheus' deilige armer som da virker extra slumrende og bedøvende.

Og det var ikke noe tidlig tidspunkt vi entret dampskipstaia her på Magroya - klokka var ca 14, så det ble en del timer vi hadde sovet.

En av byene på tegnestuen møtte oss, Bentsen het han, og han virke oss velkomne vi skulle bo i. Det var - og er en lang grå plankebygging med smale vinduer. En mørk, lang korridor går i midten og tegnestuens folk bor på den ene siden og kjøkkenet - et ligert et med masse rotter - er på den andre siden. For enden av korridoren er det en stor spirestue fra den gangen de hadde messe her og innenfor der igjen er enda større prestestue med den mest reibomme peis som eksisterer trøisq nok. Den er en kjempe messig grå steins firkant.

med et lignende ovalt gap i midten - som en
sullen - og nesten sauselig minne ytterligere
markert ved en tykk rød kant rundt denne
åpningen. Her sto tomme, gamle flasker
og nedrevete glassblander og kreppapir-
pynt, fogg og andre fantastiske dekor-
asjoner lå strødd og hang nåpende ned
fra bjelker og spikere. De hadde hatt
fest her 17. mai

Jen fra spisestuen gikk et lite snalt rom,
gjesterødet. Her hadde de nå tenkt å
plasere Per, ingen visste jo noe om at jeg også
kom. Rommet var lite - men er det ikke
mer, takket være vår geniale møblering.
Den første tiden trakk vi senger inn og ut
her hver kvell og morgen, men det ble
for trangt og dømt, også fikk vi innredet
spisestuen til soverom. Det halvt avdekkete

langbordet - stilig minner fra 17. mai,
slepte vi inn i spisestuen og alle stolene
gikk samme vei. Glasskår langs med veggene
og under vinduene sopte vi opp, og plasserte
to "senger" pent og pyntelig ut fra den ene
veggen med utsikt til et smalt høyt
skap med soda vanns flasker med 17. mai
drukker oppi samt noen nedbrente lys i
noen herlige staker.

Sjefen, Berstad, var lysselig og grei, han
lot oss allerede første kvelden låne radioen
sin og den har vi fremdeles - (dvs. bikeretter)

Den trøstet oss svært i vår følelse av menneske
forvisning. Fjellene var så utrolig vakre og
steile og gule og hvide så underlig grå
og menneskene virket så mørke - sjøen
som jo trots alt var veien ut mot verden, var
uagstet fri og lys. Ikke et skjebende
litt gressstrå kunne vi ane noe sted, ingen
luffende markblomst og ikke noe sørende
tre. Sammen omtrent følte vi det da vi kom
og da vi samme kull gikk ut og så på byen.
Men til vår overraskelse lå den ene butikken
etter den andre her, den ene mer dristig
i sine utstillinger enn den annen. Solreiser
og rød reber kappedes med grønne citroner
og bløte tomater om å pynte de således
innholdsrike kolonialforretningene.

Allerede neste dag, søndag, forandret vårt
intrykk en smule. Vi dro ut på en liten
ekspedisjon til ~~Nordmann~~ Nordmannset, nord
nord for th. vøy hvor vi er rett ut til Ishavet
og ser bebyggelsen på Nordkapp veggen, nesten
i all fall. Veien dit ut var alt annet enn
morsom, den går gjennom utløper av th. vøy
og ~~den~~ bebyggelsen er alt annet enn spennende
den likevel - vi så små tuer med fjellblomster
lilla og gule og røde tyttebærblomster - valblom
og dvergkjærte, fjell fiole og vidjkratt,
det var vidunderlig.

Der ute ved bysset kamøyver - Nordmannsett
ligger café Midnattsal med ubendbare serverer

godt ventet bort fra hav og midnatt sol -
en liten ussel tre brakke malt i uhelighetsomme
farver og uendelig trist. På den andre siden
av veien ligger steds turist attraksjon
(jfr. Stella Polaris' passasjerers busstur hit ut):
et ekte uforsølsket lappelapp - eller lapp sier
de ikke her, men lapp. Bjerketårnene er
reist karakteristisk opp i pyramideform og
danner et hull overst hvor røken piper ut.
Utenpå er det kledd med noe felt duk -
lignende stoff. Men neste gang vi var der
ute hadde de fått seg et telt til og det
var omyndelig dess sove rom. Det annet
kroksted. Og dette siste var dekket med de
heiligske grener, dog var de meget slitte
og savnede, men fargene i stripene var
herlige og fantastisk fulle, de lå i flere lag,
generost strødd rundt om -

Så den

16/6 begynte arbeidet til Per. Det har
formet seg som et passelig ferie job -
han har ikke behov å mare og overanstreng
seg, bortsett fra den kvellen han skulle
ha et extra job (for 30 kr.) som strakk seg
utover til kl. 2 om natten fra å være
prosjisert til å ta ca. (time).
Det er statens type hus og standard tequinger
som skal tilpasses stedet og folket her.

Det tror jeg foresteren Per selv skulle skrive
noen minneord om.

Når klokken er vel $\frac{1}{2}$ 9 ringer vårt lille
år fra Bodø og Per kaster seg bevisstløs ut
i dagen. Vår morgente serveres ike, hverken
fra min eller hans egen hånd, kan hvis vi
har levet ut aftenen for. Så har en kopp-
kold - eller er det vann, deilig, friskt, rett
fra fjellet. Dørene åpnes og går igjen
med særene smell bortover gangen, og
når Bustad som er vår nabo, har vridde
hakkelen rundt er det på tide å gå.

Så tar jeg lige en lille en på øyet,
og finner så ut til mine ydremål.
Vasker gulvene raske over som en ekte
hinsener og utsetter sporene fra våre store
utskikkelser dagen for.

Min daglige gang til bakeriet går under
samvirkelagets gavl som står på store, tykke
tømmerstolper oppi en ligner stein hæng.
Og her i dette deilige eldorado av stein
og søppel av alle sorter svimer vottene rundt
i vill begeistring. Når jeg en kommer vilde
bare lige vil meg deres siste uye i dans,
men skremmes dog ousider bort og under
steinene av mine store stygge fottrinn.

Men for vi kommer så langt som til dette
livlige stedet, er det noen herlige rosboder
og ganger ut til små bygger ved havnen.

Det er en vi særlig er forelsket i, en gang
mellom to rorboder som er halvt dekket av
planker. Ned fra disse henger tau verk i alle
rykkelser og gam i store mengder, alt pent
bündet sammen og ordnet. På sidene langs
veggene står tømmer og dimber og gam stener
eller hva man kaller samme røde flate sten
som brukes til merke for gamene - alt
som ligger med til fiske ligger og står og
henger så herlig malerisk i denne gangen.
Utenfor er det en smal bygge hvor vi så
gjeme vil sette oss en dag og feque.

Der skinner solen beständig, hvis det først
er uoen, og der har vi alle båtene bitt rundt
oss. Nå ligger også hele havnen full av
båter, forleden kom en hel hær hær av
hvalfangere inn. ~~Så~~ De var flotte! Særlig
tapte vi kjertel til "Jan Magnus" som var en
stor kraftig plugg. Et deilig tømmer skinte
lyst og lekhet på insiden, kraftige lenker
og kjettinger, en prakt full mast med
den karakteristiske ^{midmalte} tømra øverst.

Noen gvaltige motorbåter hang ut fra
siden av båten, et helt bildeklare var ventet
foran i stemmen på dem, de lyste formentlig
av kraft og hvalfangst.

For en tid siden hadde vi også besøk av en
hvalfanger. Det var en aften, sur og kald,
vi var ute på ~~to~~ kaia for å sende uoen ber

at vi så den lå der. Samtidig var det kommet
en stor fransk båt, en underliggen formig av
en fiskebåt, som hadde satt av en del franske
finner. Disse sto kiterende, med blå legger,
og sammenkrokket i vinden, og betraktet denne
hvalfangem. - og det var et syn! Hele midter-
dekket var fylt med mørkerøde flotte stykker
av en kjempe hval, og foran på skipet lå
hænger av hvitt bolget spekk. Skipperen
fortalte oss at han hadde fangst den i de
old Vardø samme dag, og dette var dagen før
fredningen tok til, heldig fyr! Nå var han
på vei til Tromsø med den, men vi kunne
nå godt få kjøpe et stykke. Han plukket
ut et fint stykke til oss fra binken og
stakk en kyssing igjennom og vi vandret
glade og fornøyet hjem med vår hvalfangst.

Der kommer mange på bygestien for
at få ordet deres sagt - alle har
deres sagn. - dels er det utrop av,
som kommer for at bygge deres hus,
kyr, som har been i husen og har
bragt det til ropt, - dels er det i
et brask og hånd kamp, hvor indi-
videt føler og fremmer sin sig selv og
stole på og drigjennem skaber en
individualitet, hvor ~~de~~ specielle
væsen er individet nest utlyg og måske
på bekostning af andre væsen, hvor-

gennem modsatning afholdet bliver endnu
mere iøjenspringende.

Blendet de som kommer, er skiffene
uden tvivl de, som gennem deres liv
på søen, har - om man så vil sige - ud-
knyttet alle deres personlige bydeligt.
Der af disse kom i dag - man skulle
have begiven sig til et hus. Man var
i arbejdsklær - blå bukser og en grøn
slidt - forhenvermet stadsjakke. Her til
en blå arbejdsjakke og et bukse, men
sprøjt hvide smidt bukser. Underiden
de oblique gennemstøbe og kasketter, som
man arbejdet holdt i hånden. Man var
en rigtig type - allerede inde i folkemængden
kinder i hvide bukser - man var ulige
mukke og vel. Søen og luftens lukt
gerne hans sind. Håret var blødt og grøn-
lyse sort. Hans øjne var betændte og
sølvrandet - når man skulle se på be-
gæret, måtte man knibe øjnene sammen,
fordi man i tiden loks var blevet langsynet.
Af og til dog var en overraskende
vidt kommet skede frem, som man
kunne se gennem med - begynde eksamineret
hans øjne og uden blændt det oprindelige re-
sultat. Man fortælle og smukke, så
ville kostant lytende. Og opfattede.
I den mængde af det - dertil var hans
nål for specielt, men fj var ikke
i tvivl om, at det var rigtigt

skipperhistorier. Men af den drifede sig en
en eragjel for som var en fankens kant.
Begyndte de havde uventede fik og fik og
en på sig sig, kom ^{støtten} ~~sig~~ ~~støtten~~
netop, som de fik vordet i rige. De
var så hørd, at man kunne ligge
afse i den. Vordet forvandlede, og de
de var gæd ved for at spise, klængede
skinden over, netop som under kom på
vorden og stormen var over den. De
var ikke balle om og på ind - der var
ikke andet at gøre end at ligge under-
drift til det som forbi. Troede de. Men
man var de, andre ^{den er sig} ind ~~den~~, som på
sin vid kommer ind for at lost en den.
for gennem sundet i storm og tige. Efter
sel vid for bedrift under den var
nysval igen og da de andre ^{væste}
sig, da stormen ^{indfjeld} ~~kom~~ ^{og tige} kommer
i navn, ser den og udbyger den på
kajer. ~~Den~~ sig med vil me sig ~~den~~
^{affden} finde ind, men i den 10, og alligevel
kan de ikke finde gennem sundet.
"Men der er vist også noget om, at
man var borte i tige, vis man var
ganske så stulte var skipper af.

Her på vejen, inden opbruddet
sattes ind, begynder det at blive koldt
med vandet her. Vede imidlertid

3500 år gammel skiferdolk funnet i Varanger

Vadsø, 1. august.

(NTB.) I den senere tid har det vært drevet omfattende arkeologiske utgravninger i Karlebotten innerst i Varangerfjorden under ledelse av konservator Paul Simonsen fra Tromsø Museum og med deltagelse av flere utenlandske arkeologer. Utgravningene har gitt meget verdifulle opplysninger om steinalderbosetningen i Nord-Norge. Det er avdekket flere boplasser fra steinalderen, og bl. a. er det funnet en skiferdolk fra omkring 1500 før Kristi fødsel. Den er meget vakker utstyrt med et dyrehode i enden av skjeftet. Slike dyrehodekniver er meget sjeldne og er ikke funnet i Nord-Norge tidligere.

det fossel, så kan sneen ligge igen
gimdrandet af vindens er afbragt. Så
lygden kampen for og skaffer vand.
Per på Aqueducten fortæller, hvordan kom-
me står: bp total få vand fra byens
sidste bønd. Som resultat viser de
for at komme først med deres spand
- mindelrig og spydleder. Hver
med i villedet. Så snart de kun
fået fyldt spanden, skynder de sig
hjem og hævne dem, for hurtigt
omlig og komme tilbage og få en
plads i byen. at det virkelig er et
problem, fortæller man, når man hører,
at kvinder fik 3 spander vand ~~pr. dag~~
og prærende, og det var den fineste
kvindes de fik. Men det gik nu op
landet rundt begynder og blev omhult
i alle øriserne. - Ja.

Den anden søndag var vi her, gik vi
en leilig tur opp på toppen her rett bak
Homingssvåg. Solen strålte vidunderlig
og vi fant en liden høyde i fjellet hvor det
var blikk stille. Der hadde vi en herlig
tid - meget klar behøvede vi ikke å ha på oss.
Per segnet fjellene vestover (med fenderstikk.)

mens jeg shrev brev. Nedbrygningen var
ytterst skummel, vi så ikke en gang
væien og fjæra, men rett ned i sjøen -
og steinene virket løse - når som helst
kunne de skride ut syttes vi. Men langt
om lenge da lærerne var godt skjælvende
og tulle, kom vi da på et mer brukbart
fering og hvor vi kunne se byen og den
faste jord.

Søndagen etter var vi med Per til hans
lytte over ved Porsangeri ken, altså
på fastlandet. Han den unge sløve var også
med og vi dro avsted med Tanahorn

Men så mange mygg! Det er skilt ikke til å
beskrive, lufta var sort av dem, og mygg -
øyer var sto igjen i Homingsøy! Genialt!
Vatt og kaldt var det også, virkelig vennelig!
Hytten besto bare av et stillas, så feltet
skulle være vårt hus*) Ut på aften holdt
det opp å regne og Per og jeg gikk en tur
oppover i fjellet. Det var et vidunderlig
syn, fjellene i nord sto sorte mot aften-
himmelen og solen strålte over sjøen så
den glitret og spilte i bølgene. Det var et
skue så overveldende - men akk, det var
umulig for oss å stå stille og nyte det,
myggene gjorde oss helt hjelpeløse - de satt
seg på oss alle vide veie. Vi måtte gå -

En stor lusket laugs med skråningen og en stor ren flokk med store plette fjører som beqvætt seg som et mønster mot himmelen gikk i galopp bortover fjellene, for vi hadde fått sunket for oss var de nede i viken i Kåfjorden.

Også skulle Per følge hytta og fjellene, vi ser forresten også litt av Kåfjorden på bekvæingen, men det var nemlig et problem! Vinden var blitt sterk og det små regnet og myggene var ikke blitt borte.

Han satte seg inni mitt reguslag som i et telt, men nei vinden revdet av ham, så måtte en ny pakent til, hetten ble trakkert i en riktig vinkel i forhold til vinden ned over hode og skulder. Etter å ha forsøkt alt, måtte jeg med like lite held, måtte alle verdens timer hanes og ignorerer og bekvæingen, med blyant, ble til. Jeg satt som ellers ved siden av og skrev - til Universitetsbibl. etter bøker! Vi bestilte en hel rekke, som vi dessuene aldri fikk fordi en mange formaliteter måtte bringes i orden først.

Hjemturen gikk til mandag var dog det beste neste vi har opplevet her og gjorde myggene til de mygg de trots alt er - det var nemlig en opplevelse. Vi fikk på

en heldig måte en fiskeskøyte til å seile
oss hjem, ellers skulle alle 4 ha ligget i
det lille feltet og i den kalde og fuktige
vatten til neste morgen. Tåken var
begynt å sige inn i viken og la seg som
en - alt annet enn vann - dyne over strand-
bredder hvor vi satt og nød vår aftenkaffe.
Skøyta kom toffende inn i viken og vi var ikke
sene om å komme ombord. Ute på havet så vi
at hele Mageroya lå i en tett tåke, men over
den skinte den uohsone bebygte midnatt-
sol. Vannet var oljeblankt og det var
ikke en gang holdt å sitte foran i stevner
på skøyta. Per gikk straks i gang med å
fegne skuta - qū' veit åssen han i det hele
tatt kunne det for som vi rislet!

Opp av tåken foran oss steg en fin roygk stipe,
~~opp~~ og langsomt gled et skip ut av ~~steven~~
tåke-mannen. Ikke en lyd kunne tenge ut av dette
tåkehelte, det virket som et drommesyn,
og da den igjen ble oppslukt av tåken, visste
man ikke om det ~~ikke~~ hadde vært en drom
og ingen virkelighet. Svart ble visere
også litt av tåken også, men solen
skinte på en underlig lys måte igjenom,
under stalene var det likesom et stort hull,
jeg kan rett ikke forklare det, det hele var
så uirkelig.

~~og~~ på fire små ben gik og levede
i fjera.
ude af Næstveds øind ~~mod~~ ^{ret} mod Nord
og Isbruch skulene sig. ~~der~~ ~~der~~
langsomt forvandt ~~der~~ ~~der~~ ~~der~~ ~~der~~ ~~der~~
som en røde lilien lyske Spødsere.
klipper ~~der~~.

Slammerst kom til syne efter at
vi havde passeret gennem et smalt,
lille øind i et par oksepe deringer,
som Gustavs betragtede med visende
fingre efter at vi tritall havde revet hen
og af en lille belind. Byen lå i en lav
ring indskænt mellem højer, og skæbte
lynde huserne ud lang værd. Fire lynde
radiooster stod i øjeblik til silind mod
den mørke fjeldside. Langsomt gled biden
ind til byggen, men alle steder fuld af folk,
blandt andet nogle underigt indseende turist.
Efter at have ført stas alle vore pakker i
lind, gik vi i gang med at få det af sendt til
Danmark, men først efter at have løst
for pakkerne til told og illyge, og have skrevet
allehånde mennesker og ført en trykkelig told.
men et af forstede gødsel forudsat en 10-kroner
siddet, kunne vi indvæbde byggen et styk
efter Paekness. Redens vi trindrædige stod
og kiggede i det omkrædte uoboly, som vi
havde ført opgjort af holden, så vi der vandt
med et herligt rødt helstykkelet inkel
helst rindt om hovedet. Det var den

Os thauet 23/8 :

Jeg vil se å bli veldig med
alt det foregående så fort som mulig, det er
alltid meget sjovere å fortelle om det aktuelle.

- Vi ble i Haugesund fra den søndagen vi
kom dit og til tirsdag formiddag. Packer
ville vi skulle bli der, og at Per kunne følge
for ham, jeg tror han fyllelig gjerne hadde
sett at det ble til noe, for han føler seg ensom
der oppe, ingen forstår ham. Men vi tok sekken
på ryggen og trasket oppover veien over Øya.
Som vi følte oss fule og lykkelige der vi bare
sikk og sikk og så på alt og alle rundt oss.
Bleibor var det i massevis og visene var
begynt å bli røde, så fjelldekket hadde
de mest åndelige farger, ja alle mulige
i alle måner, Alt dette vakre - havet og
fjellene, små hus ved fjæra, fjellbjørker
som begynte å tette frem, bjerr og busk, myr
og mose følte vi rett inn på oss, vi var i det
og kunne stige det inn med alle sanser - for
en herlig måte og komme seg frem på.

Ved en vi satte vi oss og hvilte litt, men
straks etter kom en lastebil som tok oss med.
En italiener hadde allerede fått plass på
lastepLANET. Men den kjørte ikke særlig
langt ~~og~~ så snart var vi atter på landveien.
Det små regnet, men alt var herlig.

Ikke lenge etter tok en ny lastebil oss opp,
det var noen representanter med margarin-
pakker bakpå som formentlig blott og

betagelig etter legemet. Veien var praktfull,
svinger brattstups, små bakker med bjørker,
svare velbeite kampestener i en eneste roys
ovenfor veien, og ikke minst Stallo,
den herlige spissed tappen som står alene
ut fra fjellsiden i en bratt sving hvor
terrenget går rett ned fra veien til sjøen.
Fimeguden ved Stallogargo, som de oftetil
vår det var springflo. Dasi's litat sjøen
gikk helt dit opp og kokte som vann i en
kjele. Guden var rasende og finnene
ville fornælde den vel ofrer.
Over Kvalsund med en underlig liten
ferje, foruten oss var det en finsk og en
italiensk bil med og da var den full.
Vår bil skulle til Alta og vi var sterkt i
tvil om vi skulle bli med. Men vi bestemte
oss omsider til å stanse i Skaidi og trots
alt ta den ruten innover til Karasjøk som
meningen var. Der var det også et engelsk-
herberge som Røn hadde besøk av et fransk
ungt par. Og vi fikk ålen vanskelighet
det ene vordet, vel til pedre tok de det
annet. Det var masse skog rundt alle egne
bjørketær altså. Vi tok en liten tur opp-
over i lia, akkurat som li som i Italia.
Helt opp på en liten topp over troyensen
hå trøte vesler av et lite hus. Pils-stenene
lå i en haug og en gammel forfallen komfyr
lå på muren ved siden av. En liten tjeller
som var på Bu - sto åpen og fortalte oss historier

om menneskebender som uøysommelig hadde
samlet og lagt stein i en fin min rundt dette
hullet de like så uøysommelig hadde gravet
ut med megen slit og smelt. selv her - utenfor
alle veier, alene opp på viddene - hadde
de vådd disse onde vesnene. (Tyskerne)

Jorden var pyubet i farver som selv den
mest farvestralende binnad i the kunne
kanke opp med. Røde bepper lyske av og til
inbenst mellom gule myrer og lyse bjørker,
~~det var~~ som et blendverk nesten.

Morsket falt hurtigt på så vi rakk ikke å
prove å male dette fantastisk skje,
måske var det godt.

Neske morgen kom vi oss tillig avsted
med Kins til Banak - labseiv.

Solen skinte, det var stille og varmt, en
vidunderlig dag. Ved en vil dreude
stor bekk ~~mellom to høye~~ lå det en
liten finne by. Noen store runde felt med
sat topp lå mellom små ordenlige hus.
Per tegnet en liten skisse og så på veien
igjen. Det var det siste tegn til liv disse

finnene på et evig langt stykke. Regnet
begynte å dryppe og fjellene lå under
ode og forlatte. Store viddene små og store
topper, myrer og rød lyng. Noen rensdyr
gikk og heita på en fjellside, eller
inlet liv. Noen vil faules ikke den ene den
amma vei — Det var så underlig å tracke

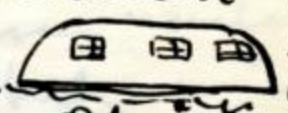
over disse viddene . . . Vi fant et par
mølber som smakte deilig.

Når vi rundet en sving eller kom opp en
vei to pp kunne vi ofte se veien langt,
langt fremetter, som en snor slynges den
seg hvit mellom over viddas ødse farne-
flor. Også plutselig var den en liten X-bil
bak oss, hånden ut og bilen stanset og
vi inn! Det var fint! Han kjørte oss helt
til ~~Oderfj.~~ hvor vi hoppet ut og prøvde
litt i Samvirkedaget. Salen var begynt å
sende varme til oss igjen og etter lange
og mange overveielser fant vi en liten slette
ved en bekk hvor vinden ikke tok så hardt.
Her spiste vi en deilig frokost og holdt
inkest utkikk med øien som vi så langt
oppe i øssiden. Det var et sandtak der
og nært ble vi narret av de lastebilene
som bare lastet sand og kjørte oppover, kom
tilbake lastet og dro oppover igjen.
Men etterhånden hørte vi bildene alle steder
fra og vi besluttet å dra videre - dit ble
litt meroverende å sitte på spranget!
Nå var det bare sol og veien var best
blid og yndig! Sura gander lå langs med
fjorden og litt tør tunet dem. Sjøen var
blå og blank, alt var to & all frandret nå.
Den øde vidde-veien var som tusener av mil
borte. Og tenk, plutselig kom vår X-bil
igjen! Han skulle nå til Jndre Billefjord
og vi måtte igjen få sitte på.

Da vi søngte rundt odden for Kistrand
Kunne vi se utover hele Porsangerfj. og langt
ute helt i det blå så vi Altsåla og
Magerøyas skikkelser. Tamsøya lå som
en tyunstripe ute i havgaper. Det var
helt roende å se hvite hylende takki.
Landskapet videre over Kistrand og til
Billefjord var merkelig. En masse små
knauser og dalsøkkene ~~ble~~ ofte fyllt
av morenegrus fra istiden. Dyene lå
stelt ute i fjorden og inni en vik lå
sten etter sten ute i vannet, kalottene
stakk opp, ~~det~~ det så merkelig ut.
Da vi gikk ut av bilen i Billefjord reiste
^{reiser} en bue og over fjorden og omstøttet
landstripene på begge sider. Fantastisk
den var fullstendig tydelig og sterk i
fargene. Her lå en del små hus og vi
provianderde igjen en lille smule, men
stanset ikke. Det var like langt stykke
vi hadde gått før en lastebil tungt
pruskende kom oppover en bakke bak oss.
Et digert lass med maskindeler - og store
sådanne - var spent fast og til dels
lekket med pressening, og sjåføren
vinket oppgitt på hodet da vi lengselsfullt
stakke hånden ut til den. Oppå bakken av
bakken stanset den likevell! Vi sprang
opp til den med sekkeene deirende rundt
på magen, og spurte forventningsfullt om

vi kunne få være med likevell. Jo, hvis
vi hadde klart å ~~få~~ klare oss fast der
oppe kunne vi godt få være med. Og vi
var jo ikke sene om å slenge sekken opp og
knytte etter selv. Oppå hjul og mellom
kasser og ruser fant vi to seier og der
dinglet vi frem og tilbake sammen med
alt skroket, hele larden ga seg i svingene
og det føles som det hele vårsom helst
kunne ryke ut over kanten. Vi var
humpete og svingte seg utstanselig,
og var ikke utek vi for Røro til på.
Små vann og bjørkene langs sidene,
for det var flatt og med topper i det
fjelle. Det var et langt stykke å kjøre
38 km og det var kaldt! Like før lakselv,
ja den skulle det nemlig, hadde vi en
høye og steil fjellvegg på høyre hånd,
med terrasse-aktige klippeblokker foran.
Der var det huller og gamle bunnker hull
og et spennende vannfall - forresten to
ved siden av hverandre som styrtet seg
rett ned en blank fjellside og ned i noe
dypt og utilgjengelig ned, kanskje lå det en
spøle inne. Vi så bare ~~en~~ sten veggene
rundt om og ~~at~~ at bekkens raut videre
nedover terrassene etter å ~~en~~ ha funnet
sei ut av den mystiske sjakken. I like
vannfall - dog ikke så spennende som de to

var det flere av borkouer kunne se og
vare fjellvæden. Det ville sikkert være
zevaltig spennende i utforske dette området
litt nærmere.

Lakselv var en fæl brakkeby. Outrent
ingen nye hus var å se. Disse var det en masse av. Å, det så så trist ut
men det lå forholdsvis tørt i bakkene av
Porsangerfjorden. Vi dro videre med sekken
vare til gjestgiveriet som lå vel 1 km
utenfor byen. Det var et godt bygget
hus og vi fikk hver vår køye i ~~4~~ 4 maans-
verelser. Det var så nydelig lavet inn-
vendig også - enkelt og i en virkelig og
ikke hytte-stil. Her var svært mange alle
mulige leilige ting. Pølser fra Billefjord
fikk vi stekt i kjøkkenet og en bedre
middag ~~for~~ fortærte vi på Pers rom.
Noen tur ut om aften da orket vi ikke, men
gikk istedet tidlig til køys og hvor var
det herlig!

Til en fra Kinnu mod Stockholm

Bryggen var den beste møyen. Den stod
en bryggen nede i gården og jeg ledet
med ~~for~~ i løb om fangst. Det fik vi
men det var en anden, end ~~for~~ vi
være foredelt os. Det var ikke en
brygmand, men kun en gæstko-

for den Kirkes, og den skille
sig selv. Dog var den så god som den,
den havde den mere værdifulde end at
leve, som vi kunne være med. Sommet
var betydeligt, og jeg had den end,
medens jeg syntes og kendte min
kone, som endnu lå i sengen. I løbet
af eftermiddag var vi i bilen og stæ-
vde ud for Kirkes og den russiske
gæst.

